

Arrest

nr. 210 524 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. TSHIBANGU BALEKELAYI
Lakenweversstraat 50
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 september 2018 tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. TSHIBANGU BALEKELAYI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft sinds 2000 op het Belgische grondgebied.

1.2. Op 9 februari 2005 verkrijgt verzoeker een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur en wordt hem een B-kaart afgeleverd. Zijn meest recente B-kaart is geldig van 20 februari 2017 tot 14 oktober 2018.

1.3. Op 23 september 2018 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot teruggedrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing waarvan hij op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op om uur, aan de grensdoorlaatpost
.....,
werd door ondergetekende,
..... 1

de heer / mevrouw :

naam A. A. (...) voornaam B. (...)

geboren op 28.08.1986 te Djibouti geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Djibouti (Rep.) wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer 17RF04708

afgegeven te Djibouti op : 06.08.2018

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Istanbul Ataturk met vliegtuig vluchtnr. TK1941, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

■ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart terug naar België te komen op basis van een B-kaart met nummer 2856219 54 geldig van 20.02.2017 tot 14.10.2018. Op 07.07.2017 heeft betrokkene het Schengengrondgebied verlaten. Na een afwezigheid van meer dan 1 jaar wenst betrokkene terug het Rijk te betreden. Artikel 19 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk. Artikel 35 van het Koninklijk besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat elke verblijfs- of vestigingsvergunning ongeldig wordt van zodra de houder langer dan 12 maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 heeft voldaan.

Artikel 39§3.1 van diezelfde wet stelt “de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat hij voor zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

De verblijfsvergunning nr. 2856219 54 wordt ingetrokken.

(...)”

1.4. Op dezelfde dag wordt een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2.2. Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel onder meer de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Hij wijst erop dat hij in België woont sinds zijn vroege kindertijd. Het centrum van zijn belangen is in België gevestigd, hij kent enkel België. Hij woont samen met zijn familie, met name zijn moeder, zijn vijf broers en zussen alsook een neefje van twee jaar. Hij deelt hetzelfde dak. Bovendien zijn al zijn vrienden in België. Een repatriëring zal tot gevolg hebben dat hij wordt gescheiden van zijn naaste familieleden voor onbepaalde duur hetgeen een inmenging uitmaakt in het gezins- en privéleven van verzoeker, verboden door artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

2.3.2.3. In de bestreden beslissing kan enkel worden gelezen dat de verblijfsvergunning van verzoeker (B-kaart) werd ingetrokken nu het krachtens artikel 35, lid 2 van het Vreemdelingenbesluit zijn geldigheid heeft verloren (instrumentum). Uit dit enkel gegeven kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker ook zijn onderliggende verblijfsmachtiging heeft verloren (negotium), noch blijkt dit uit het administratief dossier. Voor zover uit de stukken van het administratief dossier kan worden opgemaakt, blijkt dit een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur te zijn, die verzoeker in februari 2005 verwierf. Er blijkt niet dat verzoeker werd afgevoerd uit de bevolkingsregisters, noch dat hij werd uitgeschreven of geschrapt omdat hij zijn gewone verblijfplaats in het buitenland zou hebben gevestigd. Nogmaals, de bestreden beslissing maakt nergens melding van een verlies van verblijfsrecht, enkel van een intrekking van een verblijfsdocument dat zijn geldigheid heeft verloren.

Evenwel wordt verzoeker de binnenkomst op het Belgische grondgebied geweigerd en werd hem een beslissing tot terugdrijving betekend.

Gelet op al deze elementen, stelt de Raad vast dat er in casu sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf.

2.3.2.4. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven is in wezen een feitenkwestie.

Dat verzoeker ongeveer 14 maanden afwezig is van het Belgische grondgebied wordt niet betwist. De verwerende partij stelt verder in haar nota met opmerkingen dat verzoeker geen stukken bijbrengt van een privéleven in België.

Evenwel wordt geheel niet betwist dat verzoeker in België verblijft sinds 2000 en sinds februari 2005 hier een legaal verblijf heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij het Rijksregister heeft geraadpleegd waarin staat vermeld dat verzoeker nog steeds is ingeschreven te Luik. Uit het attest van gezinssamenstelling dat verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, blijkt dat op het adres te Luik ook zijn moeder, broers en zus wonen. Voor zover uit de stukken van het administratief dossier kan worden opgemaakt, blijkt verzoeker tijdens zijn verblijf te België steeds met zijn moeder, broers en zussen te hebben samengewoond. Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat zijn moeder en een broer ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verworven en dat de andere broers en zussen over een legaal verblijf in België beschikken.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM het recht inhoudt op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt

het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het is niet onaannemelijk dat uit het langdurig legaal verblijf van verzoeker persoonlijke, sociale en economische banden zijn voortgevloeid die deel uitmaken van het privéleven van verzoeker. In zoverre de banden van de meerderjarige verzoeker met zijn moeder, broers en zussen geen blijk geven van bijkomende elementen van afhankelijkheid en niet als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd, kan niet worden uitgesloten dat deze gezinsbanden deel uitmaken van het privéleven van verzoeker. Het enkele gegeven dat verzoeker 14 maanden in Djiibouti heeft verbleven, is in deze stand van zaken niet voldoende om te oordelen dat verzoeker het centrum van zijn belangen elders dan in België heeft gevestigd.

Daar artikel 8 het recht beschermt om banden met zijn naasten, andere personen en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden, maakt het geheel van sociale banden tussen de langdurige legaal verblijvende vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uit van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM.

Aangezien het hier overigens een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft, acht de Raad het van belang erop te wijzen dat het EHRM reeds herhaaldelijk heeft overwogen dat de uitwijzing van een langdurig legaal verblijvende vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46).

Ongeacht het al dan niet bestaan van een gezinsleven en ongeacht de duur van het verblijf in het gastland, vormt de uitwijzing een langdurig legaal verblijvende vreemdeling dan ook een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46-47; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala v. Zwitserland, par. 39; EHRM 10 november 2015, nr. 70429/10, par. 39-40).

Bijgevolg dient in casu het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige wijze in haar besluitvorming heeft betrokken en daarbij een kennelijk redelijke afweging heeft gemaakt van de verschillende betrokken belangen. Dit impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en niet zelf een belangenafweging kan doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

2.3.2.5. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de concrete feitelijke situatie van verzoeker en zijn belangen, dit is zijn

langdurig verblijf in België en zijn sociale banden alhier – elementen die wezenlijke bestanddelen vormen van het privéleven van verzoeker – of zich daar op enige wijze over heeft geïnformeerd.

Bijgevolg kan de Raad niet vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoeker en evenmin blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het privéleven van verzoeker zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het gebrek aan een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het privéleven van verzoeker klemmt des te meer daar in casu de verwerende partij niet verplicht is om een beslissing tot teruggrijping te nemen. Artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gestoeld, bepaalt immers:

“Art. 3.1 Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

De verwerende partij beschikt aldus over een appreciatiemarge waarin een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, zoals het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en de naleving ervan, ten volle spelen.

Deze appreciatiemarge komt overigens ook tot uiting in artikel 6 van de Schengengrenscode waar wordt gesteld:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

(...)

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

(...)

5. In afwijking van lid 1:

(...)

c) kan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. Indien de betrokken onderdaan van een derde land gesignaleerd staat als bedoeld in lid 1, onder d), stelt de lidstaat die hem toegang tot zijn grondgebied verleent, de overige lidstaten daarvan in kennis.”

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden alsook een billijke belangenafweging, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

2.3.2.6. In haar nota stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing geen definitieve verwijdering betreft, aangezien verzoeker nog steeds de nodige aanvragen kan indienen om alsnog gemachtigd te worden om terug te keren naar België. In deze omstandigheden is volgens verwerende partij artikel 8 van het EVRM niet geschonden.

De Raad stelt vast dat dit betoog van verwerende partij neerkomt op een zekere beoordeling en afweging waarvan voor het eerst blijk wordt gegeven in de nota. Daardoor maakt dit betoog een a posteriori motivering uit die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing noch in het administratief

dossier zodat de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang wordt gebracht (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en dit verzoeker de mogelijkheid ontnaemt om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Door a posteriori te pogen verder onderzoek te voeren naar het privéleven van verzoeker en hierover een afweging te maken, wordt de hierboven vastgestelde onregelmatigheid door de verwerende partij daarenboven niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

2.3.2.7. Verzoeker voert -prima facie- terecht de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Het enige middel is in de besproken mate ernstig. De beschouwingen van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk. Op de overige onderdelen ervan dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Uit het verzoekschrift blijkt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zoals beschreven door de verzoeker samenhangt met het middel waar een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd. Verzoeker wijst erop dat hij steeds in België heeft geleefd. Een verwijdering voor onbepaalde tijd van zijn vrienden, familie en centrum van belangen zal zijn privéleven schenden.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de oppervlakte werd gebracht.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 september 2018 tot teruggrijping, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MAES